

Ο εθνικός στόχος και το τζακπότ

Του Αλέξη Παπαχελά

Πριν από λίγες ημέρες άκουσα έναν υπάλληλο ξενοδοχείου να εξηγεί σε Αμερικανό τουρίστα τι ακριβώς έχει συμβεί στην Ελλάδα και γιατί εισήλθε σε κρίση το 2009. Η εξήγηση ήταν απλή και ξεκάθαρη: «Εμαθαν ότι έχουμε πολύ φυσικό αέριο και βρήκαν τρόπο να μας το πάρουν από την πίσω πόρτα». Ο τουρίστας εντυπωσιάστηκε από τη... γεωπολιτική ερμηνεία, αλλά δεν μπήκε σε συζήτηση. Όπως άκουγα τον διάλογο σκεπτόμουν πόσο βαθιά έχουν ποτίσει το ελληνικό μυαλό όλες αυτές οι θεωρίες συνωμοσίας. Πολιτικοί και σχολιαστές ενεπλάκησαν σε ένα διαγωνισμό υπερβολής,

τον οποίο τώρα πληρώνουμε ακριβά. Το κακό είναι πως δύσκολα επικοινωνείς με τους οπαδούς αυτών των θεωριών για να τους ρωτήσεις γιατί η τρόικα έχει πάει και στην Πορτογαλία που δεν αποτελεί Ελντοράντο φυσικού αερίου.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο που με έχει προβληματίσει, ειδικά έπειτα από μια συζήτηση με έναν έμπειρο και αρκετά «σοφό» φίλο. Πρόκειται για την ευκολία με την οποία ένα μεγάλο κομμάτι του ελληνικού λαού πέφτει στη μεγάλη παγίδα της μαγικής επίλυσης των προβλημάτων του. Είναι σαν τον άνθρωπο που έχει μεγάλες οικονομικές δυσκολίες και αντί να ψάξει να βρει δουλειά ή

να αυγατίσει την περιουσία του επιμένει να περιμένει να κερδίσει το τζακπότ. Τη μια περιμένουμε ότι θα κερδίσουμε τις γερμανικές αποζημιώσεις, με τις οποίες θα ξεπληρώσουμε το χρέος μας και θα μας μείνει και κάτι. Την άλλη είμαστε βέβαιοι ότι το Αιγαίο είναι γεμά-

Πριν προλάβει κάποιος κακόπιστος να με κατηγορήσει για έλλειψη πατριωτισμού, να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα. Προφανώς πρέπει να σιγουρευτούμε για το τι κρύβουν οι θάλασσές μας και να το προστατεύσουμε με θάρρος και σύνεση. Ασφαλώς και είναι

δύσκολο να βρούμε πετρέλαιο, έτσι ώστε να μπορέσουμε να ζούμε σαν νεοέλληνες σείχηδες πίνοντας φραπέ στα καφεενεία. Δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις ούτε μεγάλα «εθνικά λαχεία». Μακάρι να βρούμε πολύ φυσικό αέριο και να πάρουμε πολλά λεφτά από τους Γερμανούς ως αποζημίωση. Ο εθνικός, όμως, στόχος θα συνεχίσει να υπάρχει και τότε: η εκ θεμελίων αναμόρφωση του διαλυμένου κράτους και η ανασύσταση του παραγωγικού ιστού της χώρας.

λέγουμε όλοι σκληρά για να παράγουμε κάτι σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Είναι εντελώς άρρωστο να πιστεύουμε ότι θα βρούμε πετρέλαιο, έτσι ώστε να μπορέσουμε να ζούμε σαν νεοέλληνες σείχηδες πίνοντας φραπέ στα καφεενεία. Δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις ούτε μεγάλα «εθνικά λαχεία». Μακάρι να βρούμε πολύ φυσικό αέριο και να πάρουμε πολλά λεφτά από τους Γερμανούς ως αποζημίωση. Ο εθνικός, όμως, στόχος θα συνεχίσει να υπάρχει και τότε: η εκ θεμελίων αναμόρφωση του διαλυμένου κράτους και η ανασύσταση του παραγωγικού ιστού της χώρας.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

το... ράχες και ραχούλες που πλημμυρίζουν από πετρέλαιο που περιμένει υπομονετικά να το αντλήσει κάποιος. Την παράλλη τα πρωινάδικα ασχολούνταν για μεγάλο διάστημα με την Τράπεζα της Ανατολής που θα μας έκανε πλούσιους.

καλό να διερευνήσουμε με συστηματικό και επαγγελματικό τρόπο αν και τι μπορούμε να πάρουμε από αποζημιώσεις για το κατοχικό δάνειο. Αυτά τα πράγματα δεν γίνονται όμως με κουβέντες του αέρα, συνθήματα του καφενείου και

Με την Αριστερά για την κοινωνική σωτηρία και την αναγέννηση

Δεν είναι μόνον η έκθεση του ΟΟΣΑ που διαλύει το success story της μνημονιακής τριανδρίας. Οι επισημάνσεις του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος Γ. Προβόπουλου, αν και διπλωματικές, αποκαλύπτουν ότι περίπου δυο γενιές, όσοι συνταξιοδοτηθούν από το 2020 έως το 2060, θα παίρνουν σύνταξη ένδειας, καθώς το κράτος θα εγγυάται μόνο την εθνική σύνταξη των 360 ευρώ και τα ταμεία, με λεηλατημένα τα αποθεματικά τους λόγω PSI και παρατεταμένης κρίσης, θα αδυνατούν να συμπληρώνουν. Το ασφαλιστικό σύστημα, καθώς η ύφεση θα εναλλάσσεται με την αναμικτή ανάκαμψη για πολλά χρόνια, θα γίνει κεφαλαιοποικτικό. Ότι δίνεις θα παίρνεις! Γι' αυτό ο Προβόπουλος μάς σπρώχνει στην ιδιωτική ασφάλιση. Ότι δίνεις θα παίρνεις! Εκτός κι αν φαληρίσουν οι ασφαλιστικές εταιρείες, όπως συνέβη προσφάτως στις ΗΠΑ.

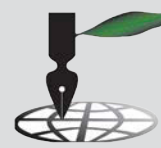
Η επισήμανση Προβόπουλου επιβεβαιώνει με τον πιο αδιαμφισβήτητο τρόπο ότι το Μνημόνιο ήρθε για να μείνει. Παρά την προπαγάνδα των κυβερνητικών εταιρών ότι έρχεται το τέλος του, το Μνημόνιο διέλυσε το κράτος πρόνοιας και στη θέση του προωθεί μοντέλα κοινωνικού δαρβινισμού. Οι ισχυρότεροι, ολόενα και λιγότεροι, θα επιβιώσουν, οι ασθενέστεροι θα χαθούν! Το κράτος απεκδύεται των ευθυνών του για αξιοβίωτη ζωή των πολιτών και η κοινωνική αναδιανομή μεταβάλλεται σε ανάμνηση «χρυσής εποχής» μέσα στη δογματική επιμονή της τρόικας για τον εκμηδενισμό των δημοσίων ελλειμμάτων.

Υπάρχουν κι άλλες ειδήσεις που επιβεβαιώνουν ότι στραβά αρμενίζουμε. Τα δύο τρίτα των Ελλήνων φοβούνται ότι θα χάσουν τη δουλειά

Η ΑΥΓΗ

τους, επτά στους δέκα νέους είναι άνεργοι, εννέα στις δέκα επιχειρήσεις οδηγούνται στη ζώνη πτώχευσης. Η πορεία αυτή δεν διορθώνεται με μικροαλλαγές. Απαιτείται ριζική στροφή. Δεν αρκούν ασκήσεις φιλανθρωπίας εντός του Μνημονίου. Δεν αρκούν όμως και μόνον οι αντιπολιτευτικές φωνές, όσο κι αν δίνουν το στίγμα μιας αναγκαίας «δημοκρατικής αδιαλλαξίας». Χρειάζονται προτάσεις, που πρώτα και κύρια ανταποκρίνονται στην ανάγκη των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων για άμεση ανακούφιση από τη λιτότητα. Κοινωνική ασπίδα ενταγμένη σε μια πορεία παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας, αναγέννησης της πολιτικής και πνευματικής ζωής, αποκατάστασης της δημοκρατίας.

Αυτή η πορεία προϋποθέτει και επιταχύνει την ανατροπή των συσχετισμών, με την επιστροφή στο προσκήνιο του λαϊκού παράγοντα. Το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί τη συμβολή της σύγχρονης Αριστεράς για τη νέα, δημοκρατική και ριζοσπαστική μεταπολίτευση, σ' έναν ορίζοντα επανίδρυσης της Ευρώπης. Στον αντίποδα της επικειρούμενης ανακαίνισης του κυρίαρχου μνημονιακού πολιτικού συστήματος, με την ακροδεξιά κλίση της Ν.Δ., τη συγκρότηση νόθων πολιτικών σχημάτων του συντηρητικού χώρου και την ανιστόρητη σύμπραξη με τη Δεξιά των δύο σχημάτων της Κεντροαριστεράς, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜ.ΑΡ. Ποτέ στην Ιστορία η όποια Κεντροαριστερά δεν συγκροτήθηκε υπό την ηγεμονία της Δεξιάς και εναντίον της Αριστεράς.

ΠΟΛΙΤΗΣ

Τα αηδόνια δεν κελαηδούν πια

Με τον Γιάγκο Μικελλίδη

Είχε κουραστεί πολύ. Το πρωί πήγε στις Πλάτρες και ανάπνευσε τον καθαρό αέρα. Ο Βάιος είχε ακούσει τα αηδόνια και εντυπωσιάστηκε από τις φωνές τους. Τα ψηλά βουνά, οι πεύκοι, το Τρόδος, τα αμπέλια, μετρίαζαν τη μιζέρια της καθημερινότητάς του. Εκεί δεν ένιωθε την έντονη μιζέρια που ένιωθε κάτω στην πόλη. Οι άνθρωποι, λιγότερο εκδηλωτικοί, δεν κλαιγότουσαν τόσο πολύ. Η Λευκωσία ήταν πνιγμένη στη μιζέρια, σειρές μαγαζιά ήταν κλειστά, ο κόσμος φανερά κουτσορεμένος διατυμπάνιζε τη μιζέρια που επικρατούσε μέσα και έξω του. Μόνο οι καφενέδες, ή μάλλον τα καφέ, έδειχναν μία τρομακτική άνθηση σε αριθμό και σε πελατεία. Παντού καφέ, παντού κόσμος που κουβέντιαζε, φλέρταρε, πήγαινε περίπατο. Εντυπωσιακό. Σαν να έμπαινες σε έναν άλλο κόσμο, σε μια άλλη πραγματικότητα, έναν κόσμο τρέντι, κάπως κουνιστό. Και σχεδόν όλοι χαρούμενοι. Οι Κύπριοι έκλαιγαν τη μοίρα τους, εκτός από αυτούς τους καφενοβίους, οι οποίοι έδειχναν χαρούμενοι και πεταχτοί. Αυτοί είναι ο κόσμος των καφέ, ο κόσμος της Βιέννης, της Ελλάδας, της Ιταλίας, αλλά όχι ο κόσμος της Κύπρου. Πρόσεξα ότι δεν συζητούσαν καθόλου πολιτικά, σαν ο κόσμος της πολιτικής, του ανταγωνισμού, του πατήσματος, να τους άφηνε παντελώς αδιάφορους. Στα γκέτο των καφέ το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν το κλώσμα και η άνεση. Γυναίκες ντυμένες στα 24 τους, άντρες κομψοί και γενικώς ένας κόσμος που έμοιαζε παραπάνω με Ιταλούς παρά Κύπριους. Σκέφτηκα να παραγγείλω κανένα καμπαρί, αλλά το βρήκα αστείο. Είπα στο γκαρσόνι να μου φέρει μια σουρωτή. Την έβρισκα πιο κοντά στο στυλ μου.

Τα χελιδόνια πετάνε συνεχώς κάτω από το μπαλκόνι μου και γραπώνουν με τα ράμφη τους τις μύγες και τις τρώνε. Ανθισμένες λουλουδιές παντού. Κι εγώ θέλω να ξεφύγω, να χαθώ μέσα σ' αυτόν τον όμορφο και ανθισμένο κόσμο. Είναι άνοιξη, η πρώτη άνοιξη μετά την οικονομική μας κατρακύλα. Όλοι σφιγγουν τα ζωνάρια και κάνουν λογαριασμούς, όλοι προσπαθούν να επιβιώσουν αλλά το βρίσκουν σχεδόν ακατόρθωτο. Το εργοστάσιο των φίλων μου ένα - ένα κλείνουν, το ίδιο και οι δουλειές τους. Τι θα γίνει ρε παιδιά; Περιμένουμε οι αριθμοί των ανέργων να φτάσουν στον μισό πληθυσμό της Κύπρου και μετά να δούμε το ζήτημα; Ένας κάθε τρεις, κάθε τέσσερις, είναι άνεργος. Οι μόνοι που δουλεύουν είναι οι κυβερνητικοί υπάλληλοι, οι υπάλληλοι της Αρχής Ηλεκτρισμού, της CYTA και διάφοροι άλλοι βολεμένοι. Οι υπόλοιποι, είτε ψάχνουν, είτε εκληπαρούν για μια δουλειά. Η ηγέτες μας, αδιάφοροι, τσακώνονται μεταξύ τους και προσπαθούν να σπυλώσουν ο ένας τον άλλο. Ο χώρος φαίνεται ακυβέρνητος. Είναι μια ακυβέρνητη πολιτεία, με ανθρώπους που έχουν χάσει τα πατέρα τους και παραπαίου. Δεν βλέπω φως πουθενά. Νομίζω ότι οι πολιτικάντηδες που μας κυβερνούν είναι παγαπόντες και ανεργάτιστοι. Χρειαζόμαστε επειγόντως έρμα, βάρος από κάτω από το πλοίο, για να μην βυθιστούμε. Δεν υπάρχει χώρος πια για γλυκερές κουβέντες, ερασιτεχνισμούς και τσαμπαζιλίκια. Αναπνέουμε ήδη με καλάμι. Και αν το καλάμι κλείσει θα πνιγούμε. Πρέπει να βρεθεί κάποιος τρόπος να ξεπεράσουμε τον φόβο που έχουμε σαν λαός και να ορμήσουμε πάνω τους και να τους βάλουμε τερπιέν. Τα ψέματα τελείωσαν. Ίσως για πάντα. Ο αγώνας για τον οποίο μιλούσαμε και λαφαζανέφκαμε τόσα χρόνια, δυστυχώς έχει γίνει μια πραγματικότητα, μια ψυχρή πραγματικότητα. Ή θα αγωνιστούμε και θα επιβιώσουμε ή θα μας φάει κι εμάς η μιζέρια.

Έκαναν χαρά μεγάλη

Πώς το είπε ο Αυστραλός; «Οι ηγέτες των δύο κοινοτήτων χαίρονται που είχαν αυτή την ευκαιρία να συναντηθούν»... Προπάντων ο Αναστασιάδης. Μεγάλη χαρά! Αφού περίμενε το δείπνο εδώ και μήνες. Αλλά και ο Ερογλου. Από τότε που εκλέγηκε ο Αναστασιάδης κάθεται και περιμένει υπομονετικά για να τον συναντήσει. Ούτε τον κατηγορεί ότι δεν θέλει συνομιλίες, ούτε αρνείται να του δώσει λίγη πίστωση χρόνου.

Μα σοβαρολογεί ο μεσολαβητής; Έστρεψε ολόκληρο σκηνικό για να λείει ότι χάρηκαν οι ηγέτες των κοινοτήτων; Ενώ η μόνη χαρά ήταν η δική του; Που μπορεί ακόμα να οργανώνει δείπνα και

ΧΑΡΑΥΓΗ

να λείει στο Συμβούλιο Ασφαλείας ότι δουλεύει σκληρά για να βρει λύση;

Αλλά, τέσσερα χρόνια, δεν έπρεπε να μάθει πού είναι η λύση ή το κλειδί της και πού οφείλει να ασκήσει τις πιέσεις του ως πραγματικός εκπρόσωπος της διεθνούς νομιμότητας; Τέσσερα χρόνια δεν κατάλαβε ότι το Κυπριακό δεν λύνεται με δείπνα και κοινωνικά χάπενινγκ; Πόσα πρέπει να οργανώσεις θεομαϊχτή Αυστραλέ;